

Att ta staden i besittning

Workshop på konferensen Sju Speglar 26-27 mars 2007

FÖR/MED UNGDOMAR

Att få ungdomarna att tycka till om något är relativt enkelt jämfört med att få dem engagerade som en del av processen.

Om man frågar hur ungdomarna hur de skulle vilja förbättra platser visar det sig att deras förslag också förbättrar för andra grupper.

Hur tar vi vara på de engagerade som inte är föreningsorganiserade? Inom kommunen är det svårt att kunna ge medel till projekt som inte drivs genom föreningslivet. Det behövs en förening som man kan lämna över ansvaret för driften till. Men alla som vill driva projekt vill inte engagera sig i föreningslivet.

Fryshuset syns inga spår av ungdomarnas egna uttryck. Graffiti är strängt förbjudet. Vem sätter ramen för vad som är bra/vackert/rätt sätt att bete sig på?

Är det de vuxna som ska rädda ungdomarna, eller ligger en del av "räddningen" i att de själva är med och gör?

Vi måste fråga ungdomarna om vad de behöver. För det är bara de som vet hur det är att vara ungdom i deras situation och tid.

UNGDOMENS HUS/MÖTESPLATS

Kan man skapa speciellt utformade platser så att de drar till sig ungdomarna? Eller kan man bara skapa ungdomsplatser av de platser ungdomarna själva valt. Kan man utveckla dem utan att något går förlorat?

Var finns det goda mötet i staden för ungdomar?

Vi måste återupprätta det offentliga rummet. Det är lätt att förpassa ungdomar till ett ungdomens hus. Men är inte ungdomarna också en del av staden?

Dränerar starka samlade platser som Fryshuset förorten? Vad händer när alla de mest företagsamma ungdomarna alltid åker iväg? Hur tar vi hand om dem som blir kvar? Hur ser deras goda platser ut?

Vilka platser skapar vi för dem som inte vill knyta upp sig till aktiviteterna på exempelvis Fryshuset?

De ekonomiska medlen inom kommunal förvaltning är ofta avsatta för en viss åldersgrupp – antingen för ungdomar eller för vuxna. Det försvårar när man vill göra satsningar för att bygga mötesplatser som överbrygger generationsgränserna.

DET NYA OFFENTLIGA RUMMET

Platser för spontana möten är oerhört viktiga. Spontanidrottsplatser är ett exempel. Men det finns säkert fler, vi måste se till att ungdomarna kan förmedla vilka fysiska funktioner de behöver i stadsrummet för att det ska bli mötesplatser.

Var ligger det nya offentliga rummet? Kanske är det sätt vi ser på platser och staden allt för statiskt. När allt annat i vårt liv bygger på att vi rör oss –vi arbetar i en stadsdel, bor på en annan och umgås på ytterligare andra platser, kanske även platsen blir ett rörligt begrepp. Kanske ligger det nya stadsrummet på exempelvis tunnelbanan? Hur hanterar man det när man ska planera en stad?

Hur ska den kommunala apparaten kunna hantera planeringen av det nya offentliga rummet? Vi måste luckra upp gränserna mellan olika förvaltningar och olika kompetensområden. Att skapa bra platser där flera grupper vill vistas och därmed mötas kräver att man samarbetar – något som den planeringsgång vi har inom kommunerna ofta försvårar.